

**MOR
PRØVEDE**

JAVIER VÅGNEDE klokken kvart over tolv. Dynen var cirka lige så sammenkrøllet som handsfree'en til hans telefon plejede at være. Han kunne mærke lysten til en kop kaffe med varm mælk. Som hans søster altid sagde til sin etårige: mumsfillibabba. Hvad betød mumsfillibabba egentlig? Måske var det arabisk – hans søster boede jo i Hallunda. Javier ville spørge Mahmud næste gang de sås.

Han frøs, halvdelen af kroppen var ude i kulden. Alligevel blev han liggende i sengen et stykke tid. Baksede med dynen, krøb sammen under den, ind i varmen. Så blev han irriteret: Hvorfor havde ham viceværtsbøssen ikke tændt for varmen endnu? Der var jo for helvede sne udenfor, totalt vinteragtig vinter. Helt klart: Javier var nødt til at ringe til sin mor. Det var hende der hjalp ham med sådan nogle svenssoning: betale regninger og husleje, tale med myndigheder og viceværter. Tjekke op på tingene, holde styr på alle papirer, sørge for at den ene fod han trods alt havde indenfor i systemet ikke røg helt ud. Nogle gange var den meget god at støtte sig til.

Det var ikke fordi Javier snakkede dårligt svensk. Han var født her. Ikke som Mahmud, Babak og de andre. Fyre hvis sprog man kun forstod hvis man havde kendt dem hele sit

liv. Og han var ikke dum – han ville let kunne ordne alt det der selv. Men han gad ikke, orkede ikke at tage sig af alle de samtaler, breve, underskrifter. Det var ikke hans måde at leve på. Og hans *mamá* var veluddannet – i hvert fald havde hun været det i Chile. Havde gået på universitetet, læst en masse ting: *filosofía, psicología, sociología*. Hun talte altid om den tid med et smil på læberne. Tiden inden de flygtede. Tiden før vinterlandet.

Han stod op. Lejligheden var okay – en lille stue, et endnu mindre soveværelse plus køkken – det var nok til ham. Hvad skulle han med noget større? Han havde ikke behov for at flashe et fedt sted at bo – han fik damer med hjem alligevel. Han behøvede heller ikke have en stor lejlighed af hensyn til respekten – den afhang af noget andet: Hvor sindssyg man var, hvor mange man havde smadret, hvor gode deals man lavede. Og når det handlede om cashflow, var det jo kun godt med en lav husleje. Desuden tog udlejeren imod kontanter.

Køkkenet var fint. Rengjort. *Mamá* havde været der i weekenden og gjort rent. Vasket hans tallerkner og bestik op, og hans eneste gryde. Tømt skraldespandene, tørret af i skabene, skuret gulvet. Købt Cif for sikkert to hundrede kroner. Havde hældt mindst en flaske ud over køkkenbordet, gulvet, vinduerne. Skrubbet, skrubbet, skrubbet. Lugten rev i næsen – men det var en god lugt. Hun havde købt kaffe, mælk, Coca-Cola, nødder, brød, smør og marmelade. Det måtte være sådan her ni til fem-folket havde det hver morgen – et fyldt køleskab og cleane overflader. Men nu var det jo ikke ligefrem morgen længere, det var dét der var forskellen på ham og dem. Og i dag skulle han lave noget stort. Han håbede at det ville køre, det krævede lidt held. Men det kunne redde hele situationen.

Kaffen var pissegod. Han sad på en af stolene i køkkenet med benene trukket op under sig. T-shirt og hættetrøje på. Alligevel frøs han. Han ville fandeme sende bombetrusler til viceværten. Eller måske var det nemmere hvis han bad sin *mamá* om at skælde fyren ud. Han fnisede for sig selv: Bare tanken om at hans mor ville gøre det, fik ham til at grine.

Udenfor sneede det. Sverige: et fedt land på mange måder. Masser af trygge, afslappede, halvstiltfærdige mennesker. Fine skoler, hospitaler, plejehjem. De havde bygget det godt – for de fleste. Men sådan nogle som ham var det ikke lavet til. Han levede uden for den slags, havde altid kæmpet mod systemet, levet i kulden udenfor. Han tænkte på den krig der var i gang. Faktisk begyndte hele lortet som en lille unødvendig ting: Nogle fyre hev Mahmuds søster med hjem efter en bytur og duskede hende eller voldtog hende måske. Den slags er der ingen storebror der accepterer. Især ikke i deres verden. Og især, især ikke en fyr som Mahmud – fra Mellemøsten. Så de tog fyrene med ud til et industrikvarter og gav dem slag som fortjent. Men sagen var: Den ene fyr var halvbror til en sindssyg stodder, der hed Eddie Ljublic. Og Ljublic fandt sig ikke i en skid. En uge efter at de havde kørt voldtægtsfyrene ud til industrikvarteret, sprang en bombe uden for Babaks fars butik. Det var startskuddet.

Javier rejste sig. Stillede kaffekoppen på bordet. Gik ud til døren, kiggede gennem dørspionen. Mørkt på den anden side. Ingen derude han kunne se. Han tjekkede igen, nej, der var ikke nogen. Op ad væggen stod der et baseballbat, og i en sko på skohylden havde han lagt en tåregasspray.

Det var tydeligt. I maven, i hovedet, i benene – han var bange.

To ampuller Diazepam senere følte det bedre. Han ringede til sin ven: Sergio Salinas Morena. Fyren var kun overfladisk involveret i krigen. Boede nord for Stockholm, i Rotebro. De havde kendt hinanden længe, forældrene var med i den samme chilenske kulturforening.

Sergio skulle komme og hente ham om en time. De skulle køre sammen.

Javier gik ind under bruseren. *Mamá* havde brugt resten af Cif-rengøringsmidlet derinde – det var sgu nærmest steriliseret. Han holdt bruseren nedad indtil vandet var varmt nok. Det tog sikkert to minutter – helt ærligt, hvis ikke viceværten fik ordnet varmen snart, ville han være nødt til at slå skallen ind på fyren.

Efter det lort med Babaks fars butik var de mødtes med det samme. Havde brainstormet, forberedt planen, hævn, angrebet. Nogle aftener senere hjemme hos Babak – raidhuer, nye mobiler, noget rigtig svedigt: en AK4. Da havde det følte uomgængeligt. Total gangsterstyle. De tog ind til indre by, Södermalm, om aftenen. Cruisede rundt i en lejet bil – Mahmud og Babak havde sgu tænkt på det hele. Rundt, rundt, rundt. Forbi restaurant Black & White Inn sikkert femten gange. Jagede, sniffede, råbte og skreg. De fucking kællinger skulle fandeme få noget Albypik lige op i stjernen. Helt ærligt, Babaks fars butik – det var bare for meget. Til sidst: Babak rullede vinduet ned. Bad Mahmud om at gliiide forbi: Stak det halve af overkroppen udenfor. *Say hello to my little friend – bam-bam-bam.*

Kæft et kick. Dengang.

Sne fuld af grus og snavs. Sort sne. Smudsig sne. Sergio kørte en Porsche Cayenne. Fyren var kommet op på det sidste. Var holdt med at lave alt muligt lort. Kørte en rigtig restaurant i stedet. Salsa- og merengueklub i weekenderne.

Tiltrak svenske piger i massevis. Som tiltrak endnu flere latinobrødre. Sergio havde fået for meget af Livet med stort L – for et par år siden brød to jugoer ind i hans lejlighed, bandt ham og brækkede hans fingre. Alt sammen fordi de ville have fat i den fyr de skulle møde i dag: Jorge Salinas Barrio, Sergios fætter.

Jorge en legende: Var flygtet fra Österåkeranstalten ved at klatre over muren som Spiderman og så løbe fra panserne på den anden side. Havde arbejdet med kokain i det sydlige Stockholm, var blevet en tung spiller, havde pushet til pusherne, dealet med dealerne, fået placeret sig højt oppe i pyramiden – tjent sygt mange *dinero*. Senere var han blevet uvenner med jugoerne, var smuttet til Thailand, som alle andre. Men Jorge kunne ikke holde sig fra Sverige. Det kunne ingen i længden. Så han kom hjem efter nogle år. Hang ud med Javier, Sergio, andre cool latinoer han kunne stole på. Og takket være hans planlægning havde de slået tilbage mod jugoerne. Han, Mahmud og Robert og en sindssyg stodder der hed Niklas. Havde totalsmadret en villa på Smådalarö. Det var sygt.

Men som altid holdt drømmen ikke hele vejen. Jorge var blevet anholdt nogle måneder senere. Og nu afsonede han sit sidste år, det han var stukket af fra. Han sad på Salberga-anstalten.

Sergio slukkede for bilradioen: “Har du ordnet det hele så du kan komme ind?”

Javier nikkede. Selv om han faktisk ikke anede om det ville fungere. Varmeblæseren brummede i baggrunden. Han sad tavs. Interiøret i Cayennen var rockersejt. Luk-susfornemmelse helt ud til ratlæderet.

Han vendte sig om mod Sergio: “Først skal man sende sine personoplysninger til fængslet.”

“Det ved jeg godt, *loco*, jeg har jo været der tusind gange.

Han er sgu da min fætter.”

Javier tænkte: let nok for dig at sige, du er ustraffet. De havde kørt megakontrol på hvem man var. Om man stod i strafferegisteret, toldvæsenets register, indvandrerregisteret, hele lortet. Så havde de sendt et brev hjem til én om at man var blevet godkendt, og hvilke tidspunkter man måtte komme.

Sergio fortsatte: “Utroligt at det gik.”

“Ja, men vi er ikke inde endnu.” Javier var jo i virkeligheden ikke clean, han var røget ind og ud som en penis. Men hans lillebror, Iffe, havde en ren straffeattest – Javier havde lånt hans identitet.

“Lad os håbe det. For vores alle sammens skyld,” sukede Sergio.

“Ja, lad os håbe det.” Sergio havde mere end ret. Hvis Javier kunne komme ind og møde Jorge, kunne de måske få afsluttet den her lortekrig.

De parkerede Cayennen på gæsteparkeringspladsen. Sneen var renere her. Sala: to timer fra Stockholm. Langt ude på bøhlandet, et godt sted til en anstalt – syntes Kriminalforsorgen. For de indsatte var det noget lort – det var meget mere besværligt for pårørende, familie og venner at komme på besøg end hvis det havde ligget tættere på byen. Men det var vel det samfundet ville – isolere de fuckere, så vi slipper for at se på dem. Så de bliver ensomme, nedbrudte, knækket én gang for alle.

De gik hen mod porten. Hver sin lille pose i hånden. Det var forbudt at tage mad og drikke med ind. Men bøger og aviser var okay i det her fængsel – så Sergio havde taget nogle motorblade med, og Javier to spanske krimier. *La novela negra*.

Han kunne mærke sveden i hånden på trods af kulden

udenfor. Ville det gå? Falsk ansøgning om at komme på besøg. Brørens id-kort. Lignede de hinanden nok? Tænk hvis han blev nødt til at underskrive noget? Tænk hvis én af de der latterlige fangevogtere havde været i et eller andet fængsel hvor han havde siddet – og genkendte ham? Det var total risky business. Men det var den her krig også.

Anstalten var nyrenoveret, ultramoderne, übersikret. Et af justitsminister Bodströms såkaldte superfængsler. Men hvorfor skulle der være et elhegn – det var vel ikke dyr de havde derinde? Fuck dem – de opfattede dem som hunde.

Et apparat ved det yderste hegn: en grå metalkasse med en lille glasluger fornedet og en kameralinse der stirrede lige ud i luften. De trykkede på en knap.

“Salberga-anstalten.”

Javier kørte snakken. “Ja, hej, vi skal besøge Jorge Salinas Barrio.”

“Ja. Lige et øjeblik.”

Tavshed på den anden side. Fængselsbetjenten tjekkede vel besøgsprotokollen eller sådan noget. Eller også lod han dem bare vente for at vise at han kunne.

Efter et par minutter: “Læg jeres id-kort ind i boksen.”

Javier kiggede på metalkassen. Kiggede på Sergio. Sergio havde været der før: åbnede glaslugen, viste hvordan man skulle gøre. Skubbede sit kort ind i en sprække. Så gjorde Javier det samme. Han så sin egen hånd i slowmotion, fingrene rystede, han havde en stor klump i maven, næsten kvalme. Id-kortet passede. Der var stille. Himlen havde samme farve som metalhegnet.

Hvis det her ikke gik, ville han ikke komme ind. Og han ville måske blive anholdt for bedrageri eller sådan noget. Højt spil. Men nødvendigt. Jorge kendte det halve af Stockholms underverden. Efter sine egne år i spjældet, efter sin

succes i k-branchen og sin egen legendariske flugt. Jorge: en fyr folk lyttede til, en ven, en – som alle sagde – “herrenice fyr”. Og først og fremmest: Jorge havde siddet inde sammen med Eddie Ljpublic, den boss der prøvede at knuse Javier og hans homies. Ljpublic elskede latinoen – Jorge havde gjort ham til chefpusher for tre år siden da han ekspanderede cokemarkedet i byen. Han ville lytte til Jorge.

Det måtte bare ikke fucke op.

Metalkassen var tavs. Højtaleren skrattede ikke engang. Kameralinsen rørte sig ikke.

Sergio tog fat i Javiers hånd, førte den hen mod kortet, der stadig sad i metalkassen.

“Du kan altså godt tage det ud nu.”

Det klikkede i porten.

De gik ind.

Første prøve bestået.

En asfalteret gangsti. Området mellem elhegnet og murene: ingenmandsland. Ingen træer, ingen sten, ingen bygninger. Kun sne og grus. På muren længere fremme så han overvågningskameraerne sidde og spejde som fugle.

Han tænkte igen på den her lortebandekrig. Eller bandekrig og bandekrig. Han, Mahmud, Babak, Birra, Skægget, Sergio og de andre var jo ikke en bande på samme måde som Bandidos, HA eller Original Gangsters. De var mere en flok venner hvor alle kendte alle, og hvor man altid bakkede hinanden op. Aldrig stak af som små kyllinger. De var som brødre, men uden farver.

Det sygeste var måske da de havde nakket ham Yari Grönberg. Yari dér: en stikirenddrenge for Ljpublic. De vidste ikke hvordan han var indblandet, kun at han tilhørte fjenden. Og at han var snotdum og nem at overfalde. Javier og Robban tog ham på en sti i en park på vej hjem fra arbejde. Fyren gik samme strækning hver dag. Det var bare

at udspionere ham – to aftener. Øve sig i smug som på et fucking computerspil. De sprang frem og skræmte ham. Og så – selv om det ikke var planlagt – pløkkede de ham i foden. Senere viste *Efterlyst* den sejeste rekonstruktion af det. Det så sgu fedt ud: Javier og Robert som kommandosoldater ud af skyggerne – aldrig sladre!

Bagefter kom mavepinen. Ljublics armé slog mere eller mindre til mod alt og alle. Javier vendte sig om hver tredje meter, dækkede sin ryg. Sneg sig op midt om natten og kiggede ud på gaden eller i dørspionen. Han fik installeret en alarm, lånte sin brors kamphund, havde altid baseballbattet i nærheden. Javier havde mareridt om natten, sad fast i negative tanker om dagen. Paranoia eller nødvendig mistænksomhed? Han vidste det ikke. Heldigt at der fandtes Diazepam.

Fremme ved stældøren i muren. Ved siden af igen en lille metalkasse, men uden glasluge. De trykkede på en knap. En stemme i højttaleren: “Ja.”

Javier vidste at der var blevet holdt øje med dem via et af overvågningskameraerne hele vejen fra porten og hertil. Han sagde: “Det er stadig os der skal besøge Jorge Salinas Barrio.” Ingen grund til at brokke sig bare fordi de ikke åbnede døren med det samme. Til sidst klikkede det i låsen. Sergio åbnede.

De stod i en lille gård. Lige fremme kunne de se centralvagten. Store panserglasvinduer, og på hver sin side en metaldør. Syv meter høje mure på alle sider. De kunne ikke se selve fængselsbygningen. Skiltet på den venstre dør: Personale. Skiltet på den højre: Besøgende.

En garderobe. Skilte på væggene: “Lås overtøj og mobiltelefoner inde.” “Bemærk at Kriminalforsorgen kan gen-nemsøge skabene.” “Narkotikahunde bruges.” De adlød. Puttede de små skabsnøgler i deres jeanslommer. Gik

videre. En sluse. En låst dør foran dem. Panserglas og en lille luge til venstre. Bag glasset: to fængselsbetjente. Javier så hvordan en af dem talte i en mikrofon.

“Ja, hvad vil I?”

Javier sagde: “Vi skal besøge Jorge Salinas Barrio. Klokkeren fire.”

Han mærkede sine hjerteslag øge takten. Hvorfor spurgte de tusind gange – de vidste jo allerede hvorfor de var her?

Fængselsbetjenten derinde tastede på sit tastatur. Javier kunne ikke se hvad der kom op på computerens skærm, den måtte være lavet som et spejl: Det eneste han så, var refleksionen af fængselsbetjenten selv. “Okay. Vil I lægge jeres id-kort i boksen?”

Fængselsbetjenten skød en skuffe i væggen ud. Javier og Sergio lagde deres kort derned. Skuffen gik ind igen og ud på den anden side hvor fængselsbetjenten sad. Han tog id-kortene op. Tastede personnumrene ind på sin computer. Tiden stod stille. Javier vidste ikke hvor mange sekunder eller minutter der gik. Han kunne tydeligt mærke: en ensom sveddråbe ned ad ryggen. Uroen i maven vendte tilbage. Han var glad for at han havde taget det han havde taget nogle timer tidligere.

Fængselsbetjenten vendte sig om mod dem. Panserglasset var gråligt. Han sagde i sin mikrofon: “I kan godt gå ind. Jeg beholder jeres legitimationskort her.” Det var så fedt, nu burde det være i orden.

De åbnede døren foran sig. Et lille rum: røntgenmaskine, metaldetektorer, to trætte fængselsbetjente. Javier lagde posen med bøgerne op på båndet. Han gik gennem metaldetektoren. Den hylede ikke. Heller ikke da Sergio gik igennem. Men den skide fængselsbetjent bad dem alligevel strække armene ud til siden, gennemsøgte ham langsomt. Armene, siderne, benene. Skrævet. Det hylede

et mikrosekund da søgeren gled hen over knappen i hans jeans. Den fucking fængselsbetjent brugte det som anledning: “Jeg bliver nødt til at bede dig om at tage bukserne af, tak.”

Javier kiggede på ham. Lyntænkte: Ingen grund til brok – han var jo mere end halvvejs inde nu. Han stillede sig ind i den lille bås og trak gardinet for. Tog jeansene af. Rakte dem ud. Fængselsbetjenten mærkede i lommerne. “Du kan lige så godt tage trøjerne af også.”

Sergio begyndte at sige noget, men Javier afbrød: “Intet problem, chef.”

Han kogte. Eksploderede. Sprængtes. Samtidig: begyndte at tage collegetrøjen af. De skulle ikke få lov til at ødelægge det her. De skulle ikke få lov til at sabotere muligheden for at Jorge kunne mægle fred.

Sergio og ham havde planlagt besøget. Sådan noget her kunne man ikke tage over telefonen – Jorges samtaler blev sikkert aflyttet, og det kunne ikke vente til legenden kom ud. Der var nok også skjulte mikrofoner i besøgsværelset. Så planen var at Sergio skulle sidde og ævle om en hel masse lort – rent nonsens – med høj stemme mens Javier stille talte med Jorge om det vigtige. Det var derfor de var nødt til at være to i dag.

Han tog T-shirten af. Rakte den ud. Fængselsbetjenten rystede den. “Kom ud.”

Javier gik ud af båsen. Kun i underbukser og strømper. Han frøs. Det her var ydmygelse på højt niveau.

Fængselsbetjentene kiggede på ham. Gloede på hans tatoveringer: *Alby Forever* på den ene skulder, *Røde Linjen South* i tykke bogstaver hen over maven. Og på ryggen *Mamá trató* – Mor prøvede.

Javier tænkte: Fuck mand, de forstår det. Nu er det slut. Han holdt armene ned langs siden og tog fat med hæn-

derne om lårene for at de ikke skulle begynde at ryste. Okay, hvis de havde mistænkt ham ude ved porten – så ville han have haft en fair chance for bare at stikke af. Men her: bag hegn, mure, låste døre – han havde ikke en ærlig chance. Hvor meget ville det blive? Seks måneder i spjældet? Tolv? Og det værste: ikke noget møde med Jorge.

Fængselsbetjentene blev ved med at stirre. “Seje tatoveringer. Ved din mor at du har den om hende?” De smilede.

Sergio brød ind: “Der er skidekoldt her. Kan han ikke få sit tøj tilbage?”

Fængselsbetjenten med Javiers trøje i hånden smilede endnu bredere: “Selvfølgelig. Vi er færdige.”

De skulle følge med en af fængselsbetjentene ind i den del af anstalten hvor besøgsværelset lå. Nøgler der raslede, koder der bippede, tunge døre der lukkede sig med et smæld. Selv om anstalten var nyrenoveret, kunne Javier genkende lugten, skoenes knirken mod plasticgulvet, de lyse farver. De prøvede at skabe en god atmosfære – det lykkedes ikke.

En anden fængselsbetjent tog imod dem uden for besøgsværelset. Låste op. “Så I skal mødes med Salinas Barrio?”

Javier følte sig tilfreds. “Lige præcis. Det er lang tid siden.”

Fængselsbetjenten svarede ikke, nikkede bare. Låste bag dem.

Det var stadig lyst udenfor. Tykke solstråler silede ind over murene og mellem metalremmerne der dækkede vinduet. Fire stole, et bord, en bakke på bordet med en termokande, teposer, Nescafé, sukkerknalder og nogle plasticrus. En sofa med gummidækken: For at kunne holde til når der kom chicks, og man ville have så meget som muligt ud af besøgstiden. Javier tænkte på sine egne ture indenfor. Lortetid.

Sergio grinede: “Er du klar, *hermano?*”

De satte sig ned. Skænkede kaffe op. Ventede på Jorge.

Tyve minutter senere. Ingen Jorge. Ingen fængselsbetjent. Ikke en lyd. Javier følte sig stresset. De var inde. Alle forhindringer var overvundet. Rummet blev sikkert aflyttet, men det ville ordne sig. Solen var ikke længere at se. Hvad fanden skete der, hvor var Jorge?

Ti minutter til. Sergio skænkede mere kaffe op. Javier kunne ikke klare det – det gik ikke med maven. “Hvad tror du?”

Sergio: “Du ved hvordan de er. De pisser lidt på os. Lader os vente, ikke?”

“Det er bare noget lort.”

En hel time. Javier rejste sig. Trykkede på knappen for at få kontakt med fængselsbetjentene. En dåseagtig lyd i højttaleren: “Ja?”

“Vi sidder her i besøgsværelset og venter på Jorge Salinas Barrio. Hvornår kommer han?”

“Bare vent et øjeblik.”

Javier satte sig ned. Fingererede med plasticrusene. Løftede det ene op, satte det ned i et andet, satte dem ned i et tredje.

Sergio så ikke lige så sikker ud længere. “Hold op, jeg bliver nervøs.”

Tyve minutter. Nøgler skramlede i døren. Samme fængselsbetjent der havde åbnet for dem før. “Hej. Jeg har nogle lidt dårlige nyheder. Vi har omprioriteret. Der bliver ikke noget besøg.”

Javier skubbede stolen bagud. “Undskyld, hvad sagde du?”

“Der bliver ikke noget besøg. Vi har omprioriteret. I har ikke længere besøgstilladelse.”

“Hvad snakker du om? Vi har vist tilladelsen.”

“I *havde* tilladelse. Nu har fængselsledelsen besluttet at I ikke skal have tilladelse længere. Desværre, I bliver nødt til at forlade anstalten nu.”

Det kunne fandeme ikke passe. En joke. Et ydmygelsesangreb. En totalt nederen bøsseattitude.

“Hvad fanden har I gang i? Er I syge i hovedet eller hvad? I kan sgu da ikke pludselig sige at vi ikke har tilladelse nu. Vi har tilladelse, og vi er blevet lukket ind. Hent nu Jorge.”

Fængselsbetjenten rystede bare på hovedet.

Pis.

Javier kigge på Sergio. Han trak på skuldrene. De var færdige, det var de bare nødt til at acceptere.

Javier tænkte: De var færdige, men Svennevang, Stockholm, samfundet var endnu mere færdige. Nu ville der blive rigtig krig derude.